

Wereldvrede

Een roman

D. Rose

© 2026 D. Rose. Alle rechten voorbehouden.

Dit is een fictief werk.

Oorspronkelijk in het Duits verschenen als Weltfrieden (2026).

Vertaald uit het Duits. Omslagontwerp: de auteur.

Inhoud

Hoofdstuk 1: Dubai 2060 – “Het begin”	4
Hoofdstuk 2: Genève 2061 – “De waarheid”	31
Hoofdstuk 3: Forest City, Liuzhou (China) 2062 – “Economische vrede”	57
Hoofdstuk 4: Reykjavik 2063 – “Onderwijs en overdracht”	77
Hoofdstuk 5: Kaapstad 2064 – “Gerechtigheid”	92
Hoofdstuk 6: Montevideo 2065 – “Herinnering” . . .	109
Hoofdstuk 7: Rio de Janeiro 2066 – “Cultuur en identiteit”	131
Hoofdstuk 8: Helsinki 2067 – “Het verlies”	148
Hoofdstuk 9: Berlijn 2068 – “De vlucht”	166
Hoofdstuk 10: Bali 2069 – “Het nieuwe begin”	182
Noot van de auteur	197

Hoofdstuk 1: Dubai 2060 – “Het begin”

“Mama, het is nog donker.”

“Het is half acht, Jonas.”

“Precies.”

Ergens in een mappenstapel ben ik minister van Buitenlandse Zaken van Zwitserland. Hier, om half acht op een donkere februariochtend in Bern, ben ik een vrouw die een onderhandeling verliest van iemand onder een dekbed. Mijn zoon is acht en ligt in bed zo stijf als een plank. Hij heeft besloten dat de zonsopgang een kwestie van planning is, en dat de planning niet klopt.

Ik probeer het met logica. “Jonas, de zon komt in de winter later op, dat weet je.”

Onder het dekbed vandaan komt het slotpleidooi. “Wek me dan in de zomer.”

Acht jaar oud, en nu al de argumentatiestructuur van een advocaat.

Verderop in de gang heerst een heel ander weertype. Heidi, zijn twee-eiige tweelingzus, staat aangekleed bij de wastafel en trekt bij het tandenpoetsen een pruillip

alsof ik mosterd op haar borstel heb gesmeerd in plaats van tandpasta. Een achtjarige helpen poetsen betekent: vasthouden, poetsen, en doen alsof je niet wordt bespuugd. Heidi heeft het temperament van een onweersfront en de aandachtsspanne van een eekhoorn, en als ze niet net dwars ligt, is ze het grappigste kind dat ik ken. De overgangen tussen die twee zijn vloeiend en onvoorspelbaar, zoals het weer in de bergen.

En dan Elsbeth. Tien jaar, aangekleed, veters gestrikt, broodtrommel ingepakt, vrolijk. Elsbeth is het kind dat me vlak na de bevalling ervan overtuigde dat een tweede een geweldig idee zou zijn.

Niemand waarschuwt je voor een tweeling.

Niemand.

Niet de boeken, niet de verloskundige, niet de goedbedoelde vrouwen die zelf geen tweeling hebben maar precies weten hoe het moet.

Terwijl de drie elkaars cornflakes jatten, sta ik in de keukendeur en zeg het bij mezelf op als een mantra: sinds bijna tien jaar heerst er wereldwijd vrede.

Sta daar even bij stil. In alle duizenden jaren daarvoor is het nooit gebeurd. Geen enkel jaar waarin het werkelijk overal op aarde vrede was, zonder uitzondering: geen schot, geen bombardement, geen granaat die ergens insloeg.

Tien jaar.

En uitgerekend deze ochtend ervan heb ik doorgebracht met onderhandelen met een dekbed.

Mijn naam is Anna Zaugg. Ik ben dertig, minister van Buitenlandse Zaken van Zwitserland, en chronisch oververmoeid. Niet vanwege de wereldpolitiek, dat zou bijna romantisch zijn. Vanwege Jonas, Heidi en Elsbeth, mijn drie persoonlijke vredesverstoorders.

De naam Elsbeth gaf ik haar minuten na de geboorte. Alles was zo soepel verlopen dat ik op dat moment iets klassieks wilde, iets tijdloos. Conservatief, zeggen de anderen. Ouderwets, zeggen de minder beleefden. Ik heb er meer dan eens een verbale uitbrander voor geïncasseerd. Mijn collega's op het ministerie hadden allemaal voorstellen: Mila, Lena, Nova. Namen die klinken als een parfumreclame. Elsbeth heeft nog nooit geklaagd. Laatst kwam ze thuis en zei: "Mama, ik ben de enige Elsbeth op de hele school. Waarschijnlijk in de hele stad." Ze zei het met de trots van een Nobelprijswinnares. Toen wist ik dat de naam de juiste was.

Jonas is natuurlijk de rebel van het gezin. Zijn school draait, zoals bijna elke school nu, op het nieuwe systeem: één kernleerplan voor elk kind, ongeacht geslacht (wiskunde, natuurwetenschappen, sport, klussen), plus twee verplichte keuzevakken per halfjaar (toneel, dansen, koken, handwerken, acteren), elk half-

jaar te wisselen, zodat niemand een heel jaar vastzit in het verkeerde hokje. Dat is eigenlijk het hele idee. Geen hokjes meer. En als er dan toch hokjes moeten zijn, dan met de deuren open.

Jonas heeft zich vrijwillig ingeschreven voor voetbal en koken en weigert botweg om breien of toneel ook maar te proberen. Wat niemand opwindt, want vrije keuze is juist de bedoeling van het systeem. Jonas maakt zijn keuzes alleen luider dan de meesten.

Hij is een van de weinige jongens in zijn klas, en soms vraag ik me af of dat eenzaam is voor hem. Als ik het vraag, zegt hij: “Nee hoor, de meiden zijn cool. De meesten althans.” Dan grijnst hij, en maak ik me geen zorgen meer.

Ongeveer een uur lang.

Gabi wacht beneden in de auto. Gabi is mijn assistente. Ze is vijfendertig, heeft een dochter die Simone heet en het opmerkelijke vermogen om tegelijk drie gesprekken te voeren, een agenda te beheren en eruit te zien alsof ze acht uur heeft geslapen. Na acht uur slaap zie ik eruit als na drie. Na drie uur ziet Gabi eruit als na een wellnessweekend. Ik weet niet hoe ze het doet, en ik heb besloten er niet naar te vragen, voor het geval het antwoord discipline is.

Pas als we in de lucht hangen, durf ik toe te geven waar ik heen ga. Dubai. Vredesconferentie nummer tien, mijn

eerste, want mijn voorgangster Barbara Müller is vorig jaar met pensioen gegaan. Barbara was een opmerkelijke vrouw, en een van de weinige ministers met een eigen man. Haar Thomas was een van de overlevenden van het virus, en de twee woonden in een klein huis aan het meer van Thun, dat Barbara nooit wilde inruilen voor een stadswoning in Bern. “Ik kan vanuit huis regeren”, zei ze graag. “En Thomas kan vanuit huis koken.”

Met mijn dertig jaar ben ik de jongste minister van Buitenlandse Zaken van Zwitserland sinds de oprichting van de Eedgenootschap. Dat klinkt indrukwekkend. Het voelt als in een vliegtuig zitten en hopen dat je assistente de juiste toespraak heeft ingepakt.

De vlucht duurt zes uur, en Gabi benut elk uur ervan. Ze heeft drie mappen bij zich: de cv's van alle ministers van Buitenlandse Zaken, de protocolaanwijzingen en de restauraantbevelingen in Dubai. De derde map is de dikste. “Prioriteiten”, zegt ze als ze mijn blik opmerkt.

Ik lees de cv's als een roman, vooral omdat ze zich als een roman laten lezen.

Nia, Afrika. Tweeënvijftig, drie kinderen. Leidde tijdens de oorlog een vluchtelingenkamp in Kenia en bouwde daarna de Afrikaanse Unie mee op. Woont al twintig jaar samen met haar partner Adjoa, een arts die ze in een veldhospitaal leerde kennen.

Leila, Verenigde Arabische Emiraten. Veertig, één dochter. Econoom, bekend om haar liefde voor cijfers en het feit dat ze naar elke conferentie geplastificeerde statistieken meeneemt. Haar partner Farah is architect in Abu Dhabi.

Mei, China. Vijfendertig, geen kinderen. Cultuurexpert, hervormde de Chinese filmindustrie. Woont samen met de Japanse choreografe Sakura; in Peking gelden de twee als het meest sprankelende paar van de cultuurscene.

Irina, Rusland. Zevenenzestig, de oudste van het gezelschap. Zegt weinig, luistert veel. In het dossier staat één woord: weduwe.

Emelie, Scandinavië. Achtendertig, droog als een martini, digitaliseerde de Scandinavische verzorgingsstaat. Getrouwd met Astrid, een biologe die aan de Universiteit van Stockholm onderzoek doet naar parthenogenese.

Yuki, Japan. Halverwege de dertig, minister van Technologie, spreekt zachter dan alle anderen en wordt toch gehoord. Ontwikkelde de Japanse AI-strategie. Niet getrouwd, geen kinderen, een nichtje dat astronaut wil worden.

Hilda, Duitsland. Vijfenveertig. Getrouwd met Sven, zevenenveertig.

Een eigen man.

Ik lees de zin drie keer. In een wereld waarin mannen een uitstervende soort zijn, waarin het aandeel vrouwen boven de negentig procent ligt en het geboortecijfer ergens tussen één en anderhalf blijft hangen, heeft deze vrouw een eigen man. Geen man uit een donorcatalogus. Geen weekendman die ze met drie anderen deelt. Een echte, levende, alledaagse man. Het verhaal daarachter staat niet in het dossier. Ik neem me voor er niet naar te vragen, en weet in dezelfde ademtocht dat ik het toch zal doen.

Behalve Hilda en Barbara ken ik geen enkele minister die met een man samenleeft. Het is niet dat vrouwen mannen verachten. De meesten hebben er simpelweg nooit een leren kennen. In een wereld met meer dan negentig procent vrouwen is verliefd worden op een vrouw het natuurlijkste wat er is. De weinige overgebleven mannen zijn gewild, maar eerder als biologische hulpbron dan als levenspartner.

Dat klinkt hard.

Het is ook de werkelijkheid.

Hoe kinderen in zo'n wereld komen: sinds ruim tien jaar bestaat er naast de kunstmatige bevruchting met donorzaad ook de parthenogenese. Een eicel wordt zonder zaadcel aangezet tot deling, en de kinderen zijn altijd meisjes, alleen X-chromosomen, geen Y. Dankzij staats-

subsidies is het in bijna elk land goedkoper dan de spermabank, in sommige zelfs vrijwel gratis, en toch is de belangstelling verrassend klein. Vrouwen willen de genetische verscheidenheid van een donor, misschien zelfs de kleine kans op een jongen. Irrationeel, als je naar de cijfers kijkt. Maar een kinderwens is nooit een kwestie van verstand geweest.

Vraag maar aan Gabi. Ze kon uit de enorme hoeveelheid donoren jarenlang geen keuze maken en stelde de hele bevruchting bijna tien jaar uit. Het was altijd een pretje als ze wekelijks met nieuwe donorprofielen de koffiekeuken binnenkwam en we ze samen beoordeelden, als op een datingapp, alleen zonder het risico dat de vent in het echt tien centimeter kleiner bleek dan opgegeven.

“Deze heeft groene ogen en speelt cello.”

“Ja, maar kijk eens naar de oren.”

“Gabi, op een profiel zie je geen oren.”

“Precies! Dat is verdacht.”

Een tijdlang had ze een favoriet, omdat er “hobbykok en marathonloper” bij hem stond. Drie weken later liet ze hem vallen, omdat ze zich geen kind kon voorstellen dat vrijwillig een marathon loopt. “Wie doet zichzelf dat aan, Anna? Tweeënveertig kilometer. Vrijwillig. Dat is geen hobby, dat is een noodkreet.”

De dochter die ze uiteindelijk kreeg, Simone, speelt dolgraag toneel en wil later actrice worden, in India of China, want daar hebben de beste regisseuses de handen ineengeslagen, scholen opgezet en de film naar een heel nieuw niveau getild. In de VS en Europa ging het de andere kant op: geen echte actrices meer, alleen nog computergeanimeerde figuren op pure rekenkracht. Simone vindt Hollywood dan ook saai. “Mama, dat zijn toch allemaal computers”, zegt ze tegen Gabi, en Gabi zucht, omdat ze stiekem dol is op de oude Marvel-films waarin mannen in strakke pakken de wereld redden.

De ironie van de geschiedenis.

De luchthaven van Dubai maakt indruk op me, ondanks alle beelden die ik vooraf heb gezien. De terminals zijn kleine steden: winkels, restaurants, tuinen die zo perfect verzorgd zijn dat je je afvraagt of de planten wel echt zijn. Dat zijn ze. Dubai permitteert zich echte planten in een luchthaven. In de woestijn. Op de een of andere manier past dat bij een plek die het onmogelijke altijd al tot verdienmodel heeft gemaakt.

Bij de waterval in gate A moet ik stilstaan. Het water stort over vier verdiepingen omlaag in een verlicht bassin, en honderden kleine lichtjes drijven mee in het vallende water, zodat het lijkt of het sterren regent. Ik sta daar als een kind in een museum en vergeet vijf minuten lang alles. De toespraak. De conferentie. De vlek op mijn blouse die zonder twijfel van Jonas' muesli

komt en die ik sinds Zürich verberg.

“Anna, de auto staat klaar.” Gabi, punctueel als de Zwitserse spoorwegen.

Van de luchthaven gaat het, zoals het hoort, in een elektrische Bentley. Mijn chauffeur, een jonge vrouw van een jaar of vijftientig met een glimlach die breder is dan de auto, heeft haar twee kleine dochters meegenomen, want anders was ze te laat gekomen. Ze zitten samen voorin op een XXL-kinderzitje en giechelen op een frequentie die alleen kinderen onder de vijf kunnen voortbrengen. Dat aanstekelijke gegiechel waarbij nooit duidelijk wordt waar ze om lachen. Waarschijnlijk om niets. Kinderen van die leeftijd lachen om niets en om alles, en dat is misschien wel de gezondste eigenschap die we in de loop van een leven kwijtraken.

We maken eerst een omweg langs de kinderopvang, zodat ze de meisjes kan afzetten. Het is een nieuwbouwpand met groene wanden en een speelplaats als een miniatuur-avonturenpark, en omdat het al elf uur is, loopt de brengtijd op zijn eind; binnen roepen de kinderen luid om het eten dat in de eetzaal wordt klaargezet. Het hele pand is van glas. Ouders kunnen op elk moment langsrijden en hun kinderen zien, en toch voelt het niet als bewaking. Het voelt als een open woonkamer waarin elke vrouw welkom is, ook wie alleen maar langsrijdt.

“Mijn meiden slapen 's middags niet meer”, kletst de chauffeur terwijl ze handig door het verkeer navigeert. “Beter voor het avondritueel, anders liggen ze tot negen uur wakker en willen ze nog een liedje en nog een glas water en nog een verhaaltje.”

Tja. Het is overal ter wereld hetzelfde. In Bern, in Dubai, waarschijnlijk ook op de maan, als daar kinderen woonden. Ze zouden maanstof eten en weigeren te gaan slapen.

De rit door de stad is een belevenis op zich. Dubai is sinds de jaren dertig veranderd. De opzichtig-gouden gevels van de jaren twintig hebben plaatsgemaakt voor iets eleganters: veel groen, veel glas, minder kijk-eens-hoe-rijk-we-zijn en meer we-hebben-begrepen-dat-duurzaamheid-sexy-is. De hoogste gebouwen ter wereld staan nog altijd hier, maar ze dragen nu verticale tuinen en produceren meer energie dan ze verbruiken. Dat beweren de brochures tenminste. Gabi heeft er natuurlijk een gelezen.

Het conferentiecentrum ligt op een kunstmatig eiland in de vorm van een reusachtige lotusbloem. Natuurlijk. In Dubai moet alles de vorm van iets hebben. Ons hotel ernaast heeft de vorm van een golf. Het restaurant ertegenover ziet eruit als een schelp. Ik vraag me af of er in deze stad ook één gebouw is dat er gewoon als een gebouw uitziet. Gabi fotografeert alles. Voor Simone, zegt ze. Simone wil weten of Dubai “zo waanzinnig” is

als op internet. Ja, Simone. Dubai is precies zo waanzinnig als op internet, alleen heter.

De hitte treft me als een muur zodra ik uit de geairconditioneerde Bentley stap. Vijfenveertig graden in de schaduw, en schaduw is hier ongeveer even schaars als mannen: nauwelijks. Gabi, die kennelijk niet zweet omdat ze een genetisch buitengeval is, geeft me een doekje. “Deppen, niet vegen. Je make-up.” Ik dep. Mijn make-up is verloren, maar het is de gedachte die telt.

De begroeting is hartelijk en overweldigend. Tweehonderd gedelegeerden uit alle werelddelen, en het lijkt of ieder van hen me wil omhelzen.

Nia gaat voorop. Ze is groot en statig, met een stem die zonder microfoon de hele zaal zou vullen en een omhelzing waarvan je botten kraken. “Anna! Eindelijk de nieuwe Zwitserse. Je ziet er jonger uit dan op het scherm.” Ik weet niet of dat een compliment is of een waarschuwing.

Leila begroet me met een blad vol dadels en een zin: “Eet, voordat je spreekt. Lege woorden komen uit lege magen.” Ze is kleiner dan ik, maar haar aanwezigheid is enorm. Aan haar riem bungelt een usb-stick. “Mijn noodstatistieken”, legt ze ernstig uit. “Voor het geval iemand onzin uitkraamt en ik feiten nodig heb.” Ik mag haar meteen.

Mei knikt beleefd en zegt zacht: “Ik heb je profiel gelezen. Indrukwekkend voor je leeftijd.” Dan draait ze zich om en is weg. Mei is als een kat: elegant, stil, en je weet nooit helemaal zeker of ze je mag of alleen toereert.

Irina zegt helemaal niets. Ze kijkt me alleen aan alsof ze me doorlicht. Haar ogen zijn van een bleek blauw dat naar grijs neigt, en ze knippert zo zelden dat je je afvraagt of ze het verleerd is.

Emelie schudt me de hand met een greep als een lijm-klem. “Jij bent de nieuwe. Geen zorgen, de eerste keer huilt iedereen. De tweede keer nog maar de helft.” Ze grijnst. Ik weet niet of ze een grapje maakt.

En dan is daar Hilda. De Duitse minister schudt me de hand en glimlacht, een warme glimlach met daaronder een laag die ik niet helemaal kan plaatsen. Weemoed misschien. Of vermoeidheid. Of iets heel anders. “Welkom, Anna. Laat je niet intimideren. De meesten hier bijten niet.” Dan, zachter: “De meesten.”

Nia buigt zich naar mijn oor. “Hilda heeft een eigen man. Weet je dat?”

Ik knik. “Wat vindt Adjoa daarvan?”

Nia lacht. “Adjoa zegt dat een man in huis is als een goudvis in de badkuip. Mooi om te zien, maar waarvoor?” Ze knipoogt. “We houden van Hilda. Maar dat

met Sven is voor de meesten van ons een sprookje uit een andere tijd. Fascinerend. Niet om na te doen.”

De conferentie begint om twee uur 's middags, in een zaal die zo groot is dat je achterin waarschijnlijk een verrekijker nodig hebt. Glas en staal, een podium van licht hout, tolkcabines langs de zijanten (al vertaalt de AI inmiddels in realtime, sneller en preciezer dan welke mens ook), en aan het plafond een kroonluchter als een sterrenstelsel van kristal. Tweehonderd stoelen. Tweehonderd vrouwen. Tweehonderd levensverhalen. De airco staat op een stand die ik arctische overcompensatie zou noemen: vijfenveertig graden buiten, gevoeld vijftien binnen. Gabi heeft een vest meegenomen.

Natuurlijk heeft ze dat.

En dan is het zover. Mijn toespraak.

Ik sta aan het spreekgestoelte met tweehonderd paar ogen op me gericht, en mijn handen zweten. Zwitserland: het land van de neutraliteit, de chocolade en de bergen. Wat moet ik deze vrouwen vertellen, die oorlogen hebben overleefd, landen hebben opgebouwd, geschiedenis hebben geschreven? Sommigen leidden op mijn leeftijd al vluchtelingenkampen of schreven grondwetten. Ik heb op mijn leeftijd drie kinderen, een mueslivlek op mijn blouse en een toespraak die ik vanacht om half twee nog eens volledig heb herschreven.

Ik haal diep adem.

“Lieve collega's, lieve zusters in de geest. Ik sta hier als jongste van dit gezelschap en vraag me af of ik het recht heb over vrede te spreken. Ik heb nooit oorlog gekend. Ik was een kind toen de wereld in brand stond. Mijn vroegste herinnering is niet het geluid van bommen. Het is de geur van kaasfondue met Kerstmis.”

Hier en daar wordt gelachen. Nia grijnst breed.

“Maar misschien is dat juist het punt. Ik ben de eerste generatie die de vrede niet heeft bevochten. Ik ben erin geboren. En ik zeg jullie: dat maakt me banger dan welke oorlog ook zou kunnen. Want wie de vrede niet heeft bevochten, houdt hem des te makkelijker voor vanzelfsprekend.”

Stilte. Het soort stilte dat betekent dat de mensen luisteren.

“Tien jaar vrede. En als we eerlijk zijn: die kwam niet doordat we slimmer zijn geworden. Die kwam doordat de wereld is veranderd. Doordat vrouwen de leiding hebben overgenomen. Niet omdat vrouwen betere mensen zijn, dat zou waarschijnlijk te makkelijk zijn. Maar omdat de manier waarop wij leidinggeven een andere is.”

Ik kijk de zaal in. Tweehonderd gezichten die luisteren.

“Dertig jaar geleden werden de vrouwen gekozen die macht en autoriteit uitstraalden. Vrouwen die zich

moesten bewijzen in een wereld die niet van hen was. Vandaag kiezen we vrouwen die kunnen luisteren. Vrouwen die kinderen hebben. Vrouwen die weten hoe het is om 's ochtends om zes uur gewekt te worden door een achtjarige die vraagt waarom de lucht blauw is, en het antwoord ook echt wil weten.”

Zacht gelach.

“Charisma is niet langer een vooruitgestoken kin en een vuist op tafel. Charisma is inlevingsvermogen. Begrijpen. Luisteren. De wereld wordt geregeerd door moeders, grootmoeders, zussen, partners. En misschien is dat de reden waarom we sinds tien jaar geen oorlog meer hebben. Niet omdat we geen wapens meer hebben. Maar omdat er niemand meer aan tafel zit die ze wil inzetten.”

Ik spreek over transparantie, over de verantwoordelijkheid van kleine landen, over hoe we de vrede doorgeven aan de volgende generatie. Ik spreek over mijn kinderen: over Jonas, die liever voetbalt dan breit, en over Elsbeth, die haar ouderwetse naam draagt als een kroon. En ik zie de gezichten in de zaal veranderen. Ik zie het protocollaire wegvallen en er iets menselijks tevoorschijn komen.

Aan het eind geef ik ze de enige definitie van vrede die ik vertrouw.

“Vrede is geen toestand”, zeg ik tot slot. “Vrede is een ochtendritueel. Elke dag opstaan, je tanden poetsen, doorgaan.”

Dertig minuten, en als ik klaar ben, klapt Nia als eerste. Dan de anderen. Hilda knikt me langzaam toe, met een blik die zegt: goed gedaan.

Dat betekent meer voor me dan het applaus.

De koffiepauze daarna is als de eerste dag op een nieuwe school, alleen zijn hier alle mensen aardiger en is de koffie beter. Binnen tien minuten heeft Gabi drie nieuwe contacten gelegd en de beste restaurants in Dubai Marina opgezocht. Ik sta wat verloren met mijn kopje bij het raam en kijk uit over de zee, als Leila naast me opduikt.

“Goede toespraak. Voor een beginner.”

“Dank je. Denk ik.”

“Dat met de kaasfondue was slim. Humor ontwapent.” Ze nipt aan haar thee. “Weet je waarom ik geplastificeerde statistieken meeneem?”

“Omdat je een cijfernerd bent?”

Ze lacht. “Ook. Maar vooral omdat cijfers niet liegen. Mensen wel. Toespraken zijn mooi, Anna, maar uiteindelijk telt wat er in de tabellen staat.” Ze haalt een geplastificeerd briefje uit haar tas en houdt het omhoog. “Wereldbevolking: 4,7 miljard. Aandeel vrouwen: 92

procent. Mannen tussen de 18 en 40: 3,1 procent van de totale bevolking.” Ze laat de cijfers bezinken. “Drie komma één procent. Dat is niet veel, Anna.”

“Nee”, zeg ik zacht. “Dat is het niet.”

Leila stopt het briefje weg en zwijgt even.

“Mijn moeder”, zegt ze dan, “was econoom. Net als ik. Ze heeft me alles geleerd wat ik over cijfers weet. Systemen, structuren, de logica achter de chaos.” Haar stem wordt zachter. “Ze is acht jaar geleden gestorven.”

“Dat spijt me.”

Leila wuift het weg, maar het gebaar is te snel, te scherp. “Ze is doodgestoken. Door een man. Hij was, hoe zeggen jullie dat in Zwitserland, in een waan. Hij stak op straat willekeurig op vrouwen in, en mijn moeder was op het verkeerde moment op de verkeerde plek.”

Ik zeg niets. Wat valt er te zeggen?

“Het was een van de laatste geweldsdaden van een man in de Emiraten”, gaat Leila verder. “Daarna werd de veiligheidswetgeving aangescherpt. Wat mijn moeder niet terugbrengt.” Ze kijkt uit het raam. “Weet je wat het absurde is? De cijfers heb ik van haar. De geplastificeerde briefjes waren haar ding. Ik ben ermee doorgegaan omdat het, als ik haar methode gebruik, voelt alsof ze nog in de kamer is.”

“Dat is mooi.”

“Dat is verdrietig. Maar dank je.” Ze drinkt haar thee op. “Genoeg daarover. Vertel me over je kinderen. Ik heb iets levends nodig na al die cijfers.”

De middag is voor werkgroepen. Economie, onderwijs, veiligheid. Ik zit in het onderwijs, wat twee uur leerplannen betekent, met achttien vrouwen uit veertien landen. Fascinerend en uitputtend tegelijk. De Scandinavische gedelegeerden hebben de beste concepten, de Afrikaanse de meest inspirerende verhalen, en de Chinese de meeste PowerPoint-dia's. Mei alleen al heeft er tachtig voorbereid. Tachtig dia's. Voor een tijdslot van twintig minuten. Gabi fluistert: “Die vrouw slaapt niet. Die powerpoint.” Ik verslik me bijna in mijn water.

Bij het diner zit ik naast Nia. Het eten is spectaculair, een mengeling van Arabische en internationale keuken, zo kunstig gearrangeerd dat je bijna schroom voelt om het te verstoren. Bijna. Nia voelt geen schroom. Ze eet met een geestdrift die aanstekelijk is en vertelt tussen de happen door over thuis.

“Weet je wat het grootste verschil is, Anna? Niet de politiek. Niet de economie. De meisjes. Twintig jaar geleden gingen ze niet naar school. Nu gaan ze wel, en komen ze niet meer thuis, want na school willen ze naar de sportclub, en dan naar het koor, en dan nog huiswerk maken, en dan klagen ze dat de dag te kort is.” Ze lacht, en de lach rolt als een golf over de hele tafel.

Na drie glazen wijn staat Nia gewoon op, op haar plek, zonder microfoon, en houdt een onofficiële toespraak die iedereen aan het huilen maakt. Ze vertelt over een meisje in haar land. Zes jaar oud, eerste schooljaar. Het meisje kwam thuis van school en zei tegen haar grootmoeder: “Oma, ik heb vandaag leren lezen.” De grootmoeder hilde, omdat ze het zelf nooit had geleerd. Voor haar, als meisje, was het simpelweg niet weggelegd.

“En toen”, zegt Nia, “kwam het meisje de volgende dag thuis en zei: ‘Oma, vandaag heb ik geschreven. En weet je wat ik heb geschreven? Jouw naam.’”

De hele tafel huilt en lacht tegelijk, en ik denk: dit is het moment waarvoor de lange reis de moeite waard was. Nia's stem is nu zachter, maar draagt nog. “En weten jullie wat dat meisje tegen me zei toen ik haar school bezocht?” Ze pauzeert. “Ze zei: ‘Als ik groot ben, wil ik net zo worden als jij. Maar met langer haar.’”

Gelach. Tranen. Nia strijkt over haar hoofd; haar haar is nauwelijks twee centimeter lang. “Nou ja”, zegt ze. “Aan het haar werk ik nog.”

Na het diner, als de meesten al naar hun kamer zijn, grijpt Leila me bij mijn arm. “Sauna?”

Na twaalf uur reizen, een toespraak, werkgroepen en een emotioneel diner heb ik niets meer over. Mijn lichaam zegt bed. Mijn hoofd zegt bed. Mijn voeten, al zeven uur

in nieuwe schoenen, schreeuwen bed. Maar Leila neemt geen nee. Ze heeft een manier van kijken die geen tegenspraak toelaat. Niet autoritair. Eerder als een tante die precies weet wat goed voor je is.

De stoomsauna van het hotel is weelderig. Gouden tegels, eucalyptus, gedimd licht, en in de hoek een klein fonteintje dat zacht klatert. De banken zijn van een donker hout dat warm aanvoelt nog voor je het aanraakt. De handdoeken zijn zo zacht dat je erin zou kunnen wegzakken en nooit meer wordt teruggevonden.

Leila heeft geplastificeerde briefjes meegenomen.

De sauna in.

Geplastificeerde. Briefjes.

“Wat is dat?” vraag ik, hoewel ik het antwoord vermoed.

“De actuele bevolkingscijfers. Uitgesplitst naar werelddeel, geboortecijfer en geslachtsverhouding.” Ze spreidt ze uit op de bank als een landkaart. “En verder de economische prognose voor de komende vijf jaar en een speciale analyse van de spermabankmarkt.”

Ik staar haar aan. “Je neemt Excel-tabellen mee de sauna in?”

“Ze zijn geplastificeerd. Het papier is bestand tegen het vocht.” Ze zegt het alsof het het gewoonste van de wereld is. “Bovendien is een sauna de beste plek voor

een eerlijk gesprek. Niemand kan zich ergens achter verschuilen als niemand iets aanheeft.” Ze grijnst. “Letterlijk en figuurlijk.”

Dus zitten we daar, gehuld in stoom, en legt Leila me de demografische ontwikkeling van Noord-Afrika uit terwijl het zweet me in de ogen loopt. De cijfers zijn indrukwekkend en deprimerend tegelijk. In sommige voorheen overwegend islamitische landen ligt het aandeel vrouwen op achtennegentig procent. Het geboortecijfer is gedaald tot 1,2.

“Wat me verbaast”, zegt Leila en tikt op een grafiek, “is het parthenogenesecijfer. Bijna elk land biedt het aan. Gesubsidieerd. Goedkoper dan welke spermabank ook. En toch maakt maar acht procent van de vrouwen met een kinderwens er gebruik van.”

“Waarom?”

“Omdat vrouwen hopen. Ze hopen op een jongen, ook al weten ze wat dat betekent. Of ze willen de genen van een donor: zijn ogen, zijn lengte, zijn verhaal. Parthenogenese geeft je een kopie van de moeder. Voor veel vrouwen is dat te weinig.” Ze haalt haar schouders op. “De biologie is er klaar voor. De mensen niet.”

Op een gegeven moment stuur ik het gesprek in minder tabelmatige banen.

“Zeg eens, had jij een goede donor?”

Einde van het leesfragment

Hoe het verdergaat met Anna, Amira en de kinderen
lees je in de volledige uitgave:

Wereldvrede: Een roman · D. Rose

Verkrijgbaar als paperback, hardcover en e-book.